

Babics Imre

KORMÁNYOS

Eljött időd, hogy arcom fehér borosta
 lepje el,
tépett vitorlám égbe szállt, az kimosta:
 hólepel.
Szívem szélrózsa, ha megáll, Feléd mutat,
e mélység fölött nem tudtam más kiutat.
Moslék hullámverése, tartom az irányt,
hátam mögött hallom, hogy hajómból kiránt
 a mohó óriás kalmár
 hitelent,
hittestvért, vérrokont, barátot egyaránt;
 kinek szent
a sorsfeladata, óceáncsepp-tudat
 vagyok; az utolsó dal már
közel, térdre hulltan is tartom az irányt.

Magyar Napló, 2018/5.